

*Lygi
su
saule*

*Anita
Amirrezvani*

„Gėlių kraujo“ autorės knyga

Alma littera

Pirmojo susitikimo su Pari rytmetį apsitačiau savo geriausiai drabužiais ir išgėriau du puodelius stiprios juodosios arbatos su datulėmis, kad išjudinčiau kraują. Privalėjau ją sužavėti ir deramai pasirodyti; turėjau įrodyti, kad tiksiu iškiliausiais dinastijos moteriai. Kai įžengiau į jos laukiamąjį ir nusiaviau batus, ant krūtinės blausiai sužvilgo prakaitas, be abejo, nuo karštos arbatos. Mane skubiai nuvedė į vieną iš jos svetainių, švytinčią nuo turkio spalvos plytelių, kuriomis sienos buvo išklijuotos man sulig juosmeniu. Virš jų senovinės metališkos glazūros plytelės atspindėjo skliautų šviesą ir lyg veidrodis raibuliavo iki pat lubų, atkartodamos saulės tviskesį.

Pasidėjusi ant kelių medinę lentelę, Pari rašė laišką. Ji vilkėjo mėlyną, šilkinę, raudonu brokatu puoštą suknelę trumpomis rankovėmis, liemenį juosė aukso siūlais атаusta balta šilkinė juosta, – vien ji ko verta, – surišta standžiu, įmantriu mazgu. Jos ilgus juodus plaukus laisvai dengė baltas šalis, margintas auksinėmis arabeskomis, su rubininiu ornamentu viršuje, kuris, atspindėdamas šviesą, patraukė mano žvilgsnį prie jos kaktos – aukštos, glotnios ir iškilios it perlas, tarsi jos išminčiai reikėtų daugiau nei įprasta erdvės. Kalbama, kad žmogaus likimas jam gimstant įrašomas kaktoje – Pari kakta pranašavo turtingą ir šlovingą ateitį.

Man stovint, princesė rašė toliau, tarpais suraukdama antakius. Jos akys buvo tarsi migdolai, skruostikauliai valingai atsikišę, lūpos kilnios – veido bruožai atrodė ryškesni negu kitų žmonių. Baigusi darbą, padėjo lentelę į šalį ir nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. Pridėjęs prie krūtinės ranką žemai nusilenkiau. Pari tėvas jai mane rekomendavo atsilygindamas už gerą tarnybą, bet tik ji pati spyrė, ar mane samdyti. Šiaip ar taip, privalau ją įtikinti, kad esu to vertas.

– Kas tu iš tiesų? – paklausė ji. – Iš po turbano kyšo juodų plaukų sruogos, sprandas tvirtas lyg lokio! Atrodai kaip paprastas vyras.

Princesė žiūrėjo taip skvarbiai, kad, rodės, permato mane kiaurai. Aš sutrikau.

– Pravartu taip atrodyti, – skubiai atsakiau. – Atitinkamai apsirengęs galėčiau apsimesti siuvėju, mokslininku ar netgi dvasininku.

– Nejaugi?

– Tai reiškia, kad mane prisileis ir prasčiokai, ir karališkosios šeimos nariai.

– Bet tu neabejotinai sugluminsi karališkojo haremo ponias, taip išsiilgusias gražaus vyro vaizdo.

Panah bar Choda.^{*} Nejau ji sužinojo apie mane ir Chadidžė?

– Vargu ar tai sudarys keblumų, – atrėmiau, – juk aš neturiu tų įnagių, kurių joms labiausiai reikia.

Ji plačiai nusišypsojo.

– Kalbama, kad puikiai moki kaupti informaciją.

– Ar ne to jums reikia?

– Beje, kokiomis kitomis kalbomis kalbi ir rašai? – paklausė ji.

Pereidamas nuo farsų prie turkų atsakiau:

– Kalbu jūsų iškilųjų protėvių kalba.

Atrodė, kad princesei tai padarė įspūdį.

– Puikiai kalbi turkiškai. Kur išmokai?

– Mano motinos gimtoji kalba buvo turkų, o tėvo – farsų, ir jie abu buvo tikintys. Juodu reikalavo, kad išmokčiau kardo vyrų, plunksnos vyrų ir Dievo vyrų kalbos.

– Labai pravartu. Koks tavo mėgstamiausias poetas?

Ieškojau atsakymo, kol prisiminiau, kuri labiausiai mėgsta ji pati.

– Firdousi.

– Vadinasi, tau patinka klasika. Puiku. Tad padeklamuok man iš „Šachnamė“.

Ji laukė nenuleisdama nuo manęs skvarbių lyg sakalo akių. Aš lengvai įsimindavau eiles; dažnai kartodavau jas dirbdamas jos netikro brolio Mahmūdo auklėtoju. Padeklamavau pirmąsias į galvą šovusias eiles – jos buvo ne iš „Šachnamė“, tačiau neretai teikdavo man paguodos:

*Jei laimės kūdikis esi, tau viskas kaip per sviestą eisis,
Ir vynas liesis per kraštus, ir visad būsi sveikas,*

* Paaiškinimus žiūrėkite knygos gale (čia ir toliau – vert. past.).

*Žmona maloniai išklausys kiekvieną tavo žodį,
 Mylės ir gerbs vaikai – gyvenimas puikus atrodoys.
 Gerumas tavo šito vertas – to niekas nenuginčys,
 Bet vos tiktai palaimingai nurimsi
 Kaip kūdikis prie motinos švelnios krūtinės,
 Kaip paukštis, sklendžiantis dangaus žydryne,
 Nerūpestingas, linksmas, mylimas visų,
 Lemtis atims, kas tau brangiausia iš tiesų,
 Ir sukrestas, apmirusia širdim paklausė:
 – Ar gali būti – aš? Bet aš juk mylimiausias!
 O ne, drauguži, tu save apgaudinėjai,
 Esi toks kaip kiti – galbūt tave mylėjo,
 Tačiau dabar, palaužtas sielvarto ir nelaimingas,
 Tu lieji karčias ašaras graudingai.*

Man baigus, Pari nusišypsojo.

– Puikiai padeklamuota! – tarė ji. – Bet nejuo šios eilės iš „Šachnamė“? Aš jų neatpažįstu.

– Jos Nasero, tai varganas sekimas pasaulį nušviečiančiu Firdousi kūrinium.

– Manding, jos apie didžiojo Džamšydo žlugimą, apie senų senovėje jo sukurto žemiško rojaus baigtį.

– Kaip tik tai įkvėpė Naserą, – atsakiau apstulbintas, kad ji taip gerai atsimena šešiasdešimties tūkstančių eilučių Firdousi poemą, jog gali atpažinti, kad ši menka ištrauka ne iš ten.

– Didysis Samarkandė savo „Keturiuose pokalbiuose“ sako, kad poetas turėtų mokėti atmintinai trisdešimt tūkstančių posmų, – tarė ji, tarsi skaitydama mano mintis.

– Iš to, ką esu girdėjęs, nenustebčiau, jei jūs tiek mokėtumėt.

Ji nepaisė mano mėginimo įtikti.

– Ką reiškia tos eilės?

Susimąščiau.

– Man jos reiškia, kad net jei esi didis šachas, nesitikėk, jog tavo amžius prabėgs nepriekaištingai, nes ir pačiam laimingiausiam tenka patirti gyvenimo išbandymų.

– Ar tau teko jų patirti?

– Be abejo, – atsakiau. – Jaunystėje netekau tėvo ir motinos, taip pat ir kitų dalykų, kurių nesitikėjau prarasti.

Princesės akys sušvelnėjo, pasidarė lyg vaiko.

– Tegul jų sielos ilsisi ramybėje.

– Dėkui.

– Suprantu, kad esi labai atsidavęs, – tarė ji, – kaip ir kiti tavo padermės.

– Mes tuo garsėjame.

– Jei man tarnautum, kam būtum ištikimas – man ar šachui?

Man pašiurpo sprandas. Kaip ir visi kiti, visų pirma buvau susaistytas su šachu.

– Jums, – atsakiau ir, jai pašaipiai pažvelgus, pridūriau: – Neabejodamas, kad kiekvieną sprendimą priimate kaip mylinti šacho vergė.

– Kodėl pageidauji man tarnauti?

– Daugelį metų rūpinausi jūsų netikru broliu Mahmūdu, vėliau tarnavau viziriu jo motinai. Dabar, kai ji nebedalyvauja karališkojoje taryboje, norėčiau daugiau atsakomybės.

Žinoma, tikroji priežastis buvo kita. Daugelis ambicingų vyrų kopė karjeros laiptais tarnaudami karališkojo rango moterims, šito geidžiau ir aš.

– Tai gerai, – atsakė Pari. – Prireiks drąsos, kad išgyventum mano valdomas.

Aš mėgstu iššūkius, taip jai ir pasakiau.

Pari staiga atsistojo ir nuėjusi prie sienos nišos sustojo priešais didelį turkio spalvos dubenį, ant kurio buvo pavaizduotas puikią uodegą išskleidęs juodas povas.

– Tai vertingas senovinis dubuo, – pasakė ji. – Kaip manai, iš kur jis?

– Iš Nišapuro.

– Žinoma, – nusišaipė ji.

Sprandu pasruvo prakaitas ieškant bent kokios užuominos apie spalvą, raštą ir potėpį.

– Taimuro dinastija, – skubiai pridūriau, – nors negalėčiau pasakyti, kas tuo metu valdė.

– Šahruchas, – atsakė Pari. – Tik keletas jų taip puikiai išsilaikė.

Lyg naujagimį paėmė dubenį į rankas ir iškėlusi juo gėrėjosi, o aš gėrėjausi drauge su ja. Turkio spalvos glazūra buvo ryški tarsi iš tikrų brangakmenių, o povas, rodė, tuoj pradės lesti grūdus. Netikėtai Pari praskėtė rankas ir paleido dubenį ant grindų, šis

subyrėjo į tūkstančius šukelių. Viena jų nukrito prie mano basos pėdos.

– Ką dabar manai? – paklausė ji gižiu lyg neprinokę migdolai balsu.

– Be abejo, dvariškiai sakytų, kad gėda daužyti tokį brangų ir gražų dubenį, bet viskas gerai, nes tai padarė karališkasis asmuo.

– Kaip tik taip jie ir pasakytų, – sutiko ji atsainiai paspirdama šukę.

– Manau, netikėtumėt, kad jie taip ir galvoja.

Ji susidomėjusi pakėlė akis.

– Kodėl ne?

– Nes tai nesąmonė.

Sulaikęs kvėpavimą laukiau, kol Pari nusijuokė. Tuomet suplojo delnais kviesdama vieną iš savo damų.

– Atnešk mano dubenį.

Moteris grįžo su panašiai dekoruotu dubeniu ir pastatė nišoje, o tarnaitė sušlavė molines šukes. Aš pasilenkiau apžiūrėti šukės prie savo pėdos. Povo galva matėsi neaiškiai, naujai atnešto dubens linijos buvo ryškesnės ir aš supratau, kad ji sudaužė kopiją.

Pari įdėmiai mane stebėjo. Aš nusišypsojau.

– Ar nustebinau?

– Taip.

– Neparodei.

Giliai įkvėpiau.

Pari atsisėdo sukryžiuodama kojas, po mėlyna suknele matėsi ryškiai raudonos kelnės. Stengiausi nepasiduoti vaizduotei, nešančiai į slypinčias po jomis vieteles.

– Kas tau labiau patinka, pradėti ar baigti? – paklausė ji. – Pasirink viena.

– Baigti.

– Pagrįšk.

Šiek tiek pamąščiau.

– Jūsų netikras brolis Mahmūdas vaikystėje nesidomėjo knygomis, o mano pareiga buvo išmokyti jį puikiai rašyti, išmaniai skaityti ir oficialiomis progomis deklamuoti poeziją. Dabar jis visa tai moka ir aš didžiudamasis galiu pasakyti, kad daro šiuos dalykus jausdamas pasitenkinimą.

Pari nusišypsojo.

– Žinant, kaip Mahmūdai patinka lauko užsiėmimai, tai nemenkas laimėjimas. Nesistebiu, kad mano tėvas tave rekomendavo.

– Man garbė tarnauti pasaulio ramsčiui, – atsakiau. Tiesą sakant, ilgėjausi Mahmūdo. Prižiūrėjau jį aštuonerius metus ir pamilau tarsi jaunesnį brolių, tačiau negalėjau karališkajam asmeniui rodyti tokių jausmų.

– Papasakok, kaip tapai eunuchu.

Ko gero, žengtelėjau atatupstas, nes ji skubiai pridūrė:

– Tikiuosi, tavęs tai neižeis.

Atsikrenkščiau galvodamas, nuo ko pradėti. Dėliočiau prisiminius lyg drabužius mirusio žmogaus skrynioje.

– Turbūt girdėjote, kad mano tėvas buvo apkaltintas išdavyste ir nubaustas mirties bausme. Nežinau, kas jį išdavė. Po šio siaubingo įvykio motina pasiėmė mano trejų metų seserį ir išvyko gyventi pas gimines į mažą miestelį netoli Persijos įlankos. Nepaisydamas to, kas nutiko tėvui, aš troškau tarnauti šachui. Visų pažįstamų meldžiau padėti, bet man buvo atsakyta. Tada supratau, kad vienintelis būdas įrodyti savo ištikimybę – tapti eunuchu ir pačiam pasisiūlyti į rūmus.

– Kiek tau buvo metų?

– Septyniolika.

– Vėloka kastruotis.

– Tikrai.

– Ar prisimeni operaciją?

– Kaip galėčiau pamiršti?

– Papasakok apie ją.

Spoksojau į ją negalėdamas patikėti.

– Norite išgirsti smulkmenas?

– Taip.

– Bijau, kad tai pernelyg žiauru jūsų ausims.

– Nemanau.

Nesistengiau nieko nutylėti – dabar ir aš turėjau galimybę suprausti, iš kokio ji molio.

– Paprašiau dviejų eunuchų, Narto ir Činasos, pagalbos ir jie nusivedė mane pas chirurgą, dirbantį netoli turgaus. Šis paliepė man gultis ant suolo ir surišo po juo mano riešus, kad negalėčiau pajudėti. Eunuchai, stovėdami man tarp kojų, laikė jas praskėtę. Chirurgas davė man opiiaus ir pabarstė mano organus milteliais,

pasak jo, slopinančiais skausmą. Tuomet atsistojo man tarp šlaunų ir iškėlė šiurpų lenktą skustuvą. Jis pasakė, kad prieš imdamasis tokios rizikingos operacijos privalo gauti mano sutikimą dalyvaujant dviem liudininkams. Tačiau ore žvilgantis skustuvas atėmė man drąsą – supančiotomis rankomis bei kojomis pasijutau lyg žvėris spąstuose. Rangydamasis ant suolo sušukau, kad nesutinku. Chirurgas nustebo, bet tuoj pat nuleido skustuvą ir liepė eunuchams mane išlaisvinti.

Princesės akys suapvalėjo lyg polo kamuoliukai.

– Kas buvo paskui?

– Dar sykį apsvarsčiau savo galimybes. Savo ateitį mačiau tik rūmuose. Man reikėjo uždribti tiek, kad galėčiau pasirinkti motina ir seserimi, be to, troškau gražinti mūsų šeimai garbę.

Nutylėjau, kad giliai širdyje degiau noru išaiškinti savo tėvo žudiką. Regėdamas prieš akis chirurgo peilį, įsivaizdavau save žvilgančiais šilkiniais drabužiais, einantį aukštas pareigas rūmuose. Tokia padėtis leistų man atskleisti tėvo žudiką ir priversti jį prisiimti kaltę. „Nuo šiolei tavo vaikai kentės taip, kaip kentėjau aš“, – pasakyčiau jam. Ir tuomet jis būtų nubaustas.

Pari nuleidusi akis pasitaisė juostą ir aš susimąščiau, ar ji žino ką nors apie žudiką.

– O kas toliau?

– Galiausiai aš vėl paprašiau vyrų to paties su sąlyga – uždengti man akis, kad nematyčiau skustuvo, ir nesurišti rankų.

– Ar skaudėjo?

Nusišypsojau džiaugdamsi, kad dabar tai tik prisiminimas.

– Chirurgas aprišo mano organus sausgysline virve ir paprašė mano sutikimo. Davęs leidimą, pajutau, kaip jo ranka juos pakėlė ir po akimirkos lyg per sviestą perėjo skustuvas. Nieko nejudamas nusitraukiau nuo akių raištį ir pažvelgiau į savo organus. Jų nebebuvo. „Kaip paprasta!“ – tariau ir net pajuokavau su eunuchais, bet netikėtai mane tarsi kas perrėžė pusiau. Suklikęs nugrimzdau į tamsą. Vėliau sužinojau, kad chirurgas pridedino žaizdą aliejumi ir uždėjo iš medžio žievės pagamintą tvarstį. Tuomet aprišo ir paliko mane sveikti.

– Kiek tai truko?

– Ilgai. Iš pradžių keletą dienų buvau kaip nesavas. Turbūt kartojau maldų nuotrupas. Žinau, kad prašiau vandens, bet man nedavė

gerti leisdami užgyti žaizdai. Kai burna išdžiūvo taip, kad nebegalėjau išlemti nė žodžio, ant liežuvio uždėjo sudrėkinto audinio skiautę. Buvau taip klaikiai ištroškęs, kad meldžiau mirties.

– Dieve aukščiausias! Neįsivaizduoju, jog kas norėtų padaryti tai, ką padarei tu. Turbūt esi labai drąsus?

Nepasakojau jai pabaigos. Praėjus keletui dienų po operacijos, man leido truputį atsigerti. Nartas tupinėjo aplink taisinėdamas mano čiuzinį ir pagalves, bet atrodė keistai sunerimęs. Kas keletą minučių teiravosi, ar nenorėčiau nusilengvinti. Be paliovos kartojau, kad ne, kol pavargau nuo jo ir ėmiau prašyti palikti mane ramybėje. Kai pagaliau mane prispyrė reikalas, jis nuėmė tvarsčius, ištraukė tamponą ir padavė naktipuodį. Mano tarpkojis dabar jau buvo lygus, išskyrus mažą skylutę, kurios anksčiau nebuvau pastebėjęs. Pamatęs tą atvirą kruviną ertmę, užsimerkiau.

Šiek tiek užtrukau, kol pavyko – karštas skystis pirmąkart prasieržė pro atvirą šlaplę ir aš suklikau iš skausmo. Rodės, tuoj prarasiu sąmonę, bet nenorėdamas įkristi į savo paties šlapimą šiaip taip išsilaikiau ant kojų. Kai baigiau, nustebeęs pamačiau spindinčias Narto akis. Jis užvertė delnus į dangų ir sukriokė: „Būk pašlovin-tas, Viešpatie!“ Vėliau prisipažino, kad tai buvo pirmas kartas, kai savo reikalus atliekančio vyro vaizdas jam suteikė šitiek džiaugsmo. Mano žaizda pūliavo ir jis labai baiminosi, kad dėl užsikimšusios šlaplės kentėsiu baisesnias kančias ir mirsiu mirtimi, pernelyg šlykščia, kad būtų galima apsakyti žodžiais.

Pari tebelaukė mano atsakymo.

– Koks tu kuklus! Dauguma vyrų būtų pabūgę skustuvo. Nepamiršiu, kaip stebėjosi mano tėvas, išgirdęs tavo istoriją.

Gerokai iki kastracijos lankydamasis smuklėje stebėjau šokėją, besisukančią taip, jog platus violetinis sijonas iškilo virš galvos, kiti vyrai ragino mane ją paliesti. Ji man gundomai nusišypsojo, tačiau po kurio laiko jos šelmiškas koketavimas ėmė priminti berniukų žaidimus su driežu. Galiausiai pastebėjau, kokios didelės ir grubios jos rankos, ir sukrestas suvokiau: ji vyras! Jis vaipėsi ir sukosi ratu, o mano veidas kaito iš įniršio ir gėdos, kad apsvaileinau. Tačiau dabar ir pats buvau kaip tas šokėjas – keistas, visiems svetimas, nuolat erzinantis tu, ką padariau ir ko stokoju.

– Buvau labai jaunas, – atsakiau gindamasis.

– Ne toks jau ir jaunas.

– Buvau karštakraujis.

– O dabar?

Susimąščiau.

– Išmoku valdytis.

– Čia, rūmuose, esi nepriekaištingai santūrus. Manau, puikiai tiksi slaptoms užduotims.

Nulenkiu galvą su deramu nusizėminimu priimdamas Pari pagyrimą.

– Kuo skiriasi vyrai nuo moterų? – paklausė princesė.

Vėl nustebę pažvelgiau į ją.

– Manau, į šį klausimą galėtum atsakyti geriau nei bet kuris kitas vyras.

Šiek tiek pagalvoju.

– Sakoma, kad vyrai trokšta galios, o moterys – taikos. Žinote, kaip yra iš tiesų?

– Kaip?

– Ir vieni, ir kiti nori visko.

Princesė nusijuokė.

– Aš tai tikrai.

– Tuomet kuo galėčiau būti jums naudingas?

Žinojau, kad jai jau tarnauja keli šimtai eunuchų, damų, kambarnių ir pasiuntinukų.

– Man reikia žmogaus, kuris rinktų informaciją rūmuose ir už jų sienų, – atsakė ji. – Jis turėtų būti visiškai atsidaavęs ir patikimas, plūsti be atvangos, pamiršti miegą bei pasilinksminimus ir trokšti tik vieno – tarnauti man. Be to, turėtų ničniekam neprasitarti apie mano darbus. Už tokią tarnybą esu pasirengusi mokėti didelę algą.

Ji įvardijo sumą, kuri dvigubai viršijo mano tuometines pajamas. Sukirbėjo įtarimas – kodėl ji siūlo tiek daug?

– Man tarnaudamas atsidursi pačiame rūmų politikos kūryboje, – pridūrė ji. – Kad lydėtų sėkmė, teks būti tvirtam. Tavęs lauks sunkūs išbandymai – jei jų neišlaikysi, neteksi tarnybos. Supranti?

Atsaciau, kad taip.

– Gali pradėti darbą rytoj rytą mano namuose.

Padėkojau ir man buvo leista eiti. Aunantis batus galva plyšo nuo atsivėrusių galimybių. Po dvylikos metų tarnystės pagaliau pradėsiu rimtai dirbti rūmuose.

Nuodugnus Pari klausinėjimas ir keistas grožis leido man vėl pasijusti ne eunuchu, o vyru. Juk, šiaip ar taip, mačiau save ne vien kaip luošį. Tačiau Pari nevalia buvo sužinoti, kad mylėjau ir geidžiau haremo moterų taip, kaip niekas negalėjo tikėtis.

Prieš savo operaciją beveik kasnakt miegojau su moterimi, vardu Fereštė. Pirmas kartas buvo tą dieną, kai mano motina ir sesuo Džalilė išvyko iš Kazvino, iškeliavo ne arkliu, o asilu – taip gėdingai, kad kaimynai nedrįso pakelti į jas akių. Prisimenu, kaip vaikščiojau po parduotus savo vaikystės namus. Kambaryje, kur mano šeima rinkdavosi po pietų gerti arbatos, buvo likusi viena pagalvėlė; atsisėdęs ant jos žvelgiau į sniegą ant mūsų sodo krūmų ir fontano. Tąnakt smuklėje gėriau tol, kol mano senasis gyvenimas nugrimzdo miglon. Nauji draugai deklamavo eiles ir mielai palaikė man draugiją, kol mokėjau už ąsočius raudonojo vyno. Trenkęs kumščiu į stalą pareikalavau dar gėrimo, paskui dar, širdingai dainavau pagal kiekvieną melodiją. Anksti rytą iššlitiniavęs ant šviežio sniego, užtikau Fereštė, visai neseniai pradėjusią užsiimti savo amatu. Iš po plaukus dengiančios juodos čadros žvelgė didelės akys, ji drebėjo iš šalčio. Fereštė nusivedė mane į kambarį netoliese ir patarė nebegerti. Jos glėbyje pirmąkart pažinau savo kūną ir panirau į ją taip, kaip ištroškęs keliauninkas dykumoje panardina galvą į versmę.

Tamsoje iki aušros šnabzdėjomės savo gyvenimo istorijas. Fereštė iš namų išvarė pamotė, paskelbusi, kad ši gviešiasi jos vienturčio sūnaus. Tėvas seniai miręs, tad nebuvo kam jos užstoti. Papasakojau jai, kad ir mane iškeldino iš vienintelių kada nors turėtų namų. Fereštė guodė mane taip, kaip gali paguosti tik artima kenčianti siela, ir savaitėms bėgant, netroškau nieko kita, tik vėl atsidurti jos glėbyje. Leidau su ja kiekvieną naktį, kiek išgalėjau. Tas metas buvo sklidinasis tokio baisaus sielvarto ir tokios palaimos, kokių tikėjaisi niekada nebepatirti.

Po operacijos kūną gėlė nuo kiekvieno prisilietimo. Skausmas tapo savotišku skydu, saugančiu nuo menkiausio prisilietimo, kad kūnas galėtų pasveikti. Laukiau skausmo baigties tarsi pačios didžiausios dovanos. Tačiau, pasveikus kūnui, prasidėjo proto kančios. Rytas

eidamas nusišlapinti tikėdavausi delne pajusti savo organus, bet, nelaukta sugriebęs tuštumą, pasijusdavau krintąs. Taip apsvaigdavau, kad išsigąsdavau įgriūsiąs į išvietę. Ar aš vyras? Moteris? Kas aš?

Tuomet prisiminięs, kodėl tai padariau, atgaudavau pusiausvyrą, išsitraukdavau tamponą, atlikdavau savo reikalus ir atsistodavau vis dar negalėdamas atsitokėti dėl savo pasikeitusios būklės.

Troškau, kad Fereštė, mano vienintelė mylimoji, sužinotų, kas man nutiko. Ieškojau jos, bet kita prostitutė pasakė, kad ji išvyko iš miesto. Laikui bėgant, pajutau keistą dalyką. Mano lūpos prisiminė švelnų Fereštė liežuvį; krūtinė ilgėjosi lyg plaštakės sparnai plazdančių jos blakstienų; šlaunys įsitempdavo nuo minties, kad spaudžiu jos klubus. Mano žvilgsnį ėmė traukti haremo grožybės. Čia moterys galėjo rodyti viena kitai visa, ką turi – kodėl gi ne? Šalia nebuvo nė vieno vyro, verčiančio pasijusti nejaukiai. Vogčiomis mėgavausi kiekvienu žvilgtelėjimu, tačiau tarp mano kojų niekas nepakildavo. Apimdavo neviltis. Kokia nauda iš geismo, jei esi kastratas?

Kartą muilinantis pirtyje mane pagavo keistas, iki tol nepatirtas impulsas. Pasijutau tarsi kojos netekęs žmogus, akimirką patikėjęs, kad gali užsokti ant arklio. Kai braukiau per odą šiurkščiu kisė, mano slėpsnos ir nugaros apačia suvirpėjo tarsi perlietos žaibo. Aš aiktelėjau, apimtas pojūčių, kurie buvo labiau išsklidę, bet gilesni nei kada nors iki tol. Atrodė, kad šviežiai užgijusi žaizda suteikė man naują gebėjimą justsi pasitenkinimą.

Prisiminiau lenktą Fereštė liemenį, tokį laibą mano rankose, ir miklų liežuvį. Ilgėjausi jos. Trindamas plaušine pilvą surikau iš džiaugsmo ir kimiai suniurzgiau. Kiti eunuchai – dauguma jų apvalainais pečiais ir minkštomis šlaunimis priminė moteris – nustebę atsigręžė. Pasijutau tarsi ugnies nuniokotas, nebegyvu laikomas ki-parisas, iš kurio apanglėjusios šerdies, pasigailėjus Dievui, netikėtai sužėlė nauji ūgliai.

Pirmąją savo tarnybos pas Pari dieną sukalbėjau rytmečio maldas ir vos prašvitus patraukiau iš savo būsto hareme į jos namus visai šalia Ali Kapu – didžiausiųjų vartų. Saujelei ištikimų didikų buvo